

Tóth Elemér versei:

Miként esőcsepp

*Az emberek a fény-villanásos sikátorokon,
a torló forgalom csikordulása a kockaköveken,
a piros villamosok gályái, ahogy
békésen himbálóznak a téren,
a nevetés, ahogy fehérlik
az üdítőital-árus lányok porcelán-fogain,
a vásárlók a tíz emeletes áruházban
naponként ötvenezren,
a sunyi tanácsok, ahogy szivárognak
az óvatosság és alattomoság hajszálcsövein:
— most énekeled a harcot, amikor éppen
abba kellene hagynunk, hogy boldogok legyünk végre?
de en nem békülhetek — kiáltom,
ahogy megyek a Szent Vencel téren,
mert küzdelem a mi életünk,
hisz valamennyien boldogságra születünk,
ami nem száll vállainkra madárként,
és gyávák, akik ma elégedetten lubickolnak az időtlenség
és kiszámított bölcselkedéseik langyos hullámaiban,
holott hányszor össze kell csapnunk még napra-nap
az ostobasággal, a megalkuvással,
szavakkal, amelyek metszenek,
ellenséges táborokkal, egymással és önmagunkkal is
igazunkért a teljes győzelemig,
miként esőcsepp vágódik az üveghez
könnyörtelenül,
könnyezve —
és dühösen!*

(Prága, 1962.)

Az idő múlása

*Teijesen sötét van, lámpa-bolyákat himbaló igazi sötétség.
Csak egy kicsit tömörebb lett a parketten a táncolók topogása,
s mintha közelebből hallatszanék a gitár-húrok
dobok monoton kopogásával kevert ideges pendülése.
egyébként semmi sem jelzi az idő múlását itt a kerthelyiségben.
Kint koromarcú városban árad a színtelen szél.
Végigcsalingázik az utcákon, házak tetején, villamossínek
elárvult ezüst csikján, az üres strandon fejest ugrik a vízbe,
meg se csobban a mélység, a parkban szeretők után szimatolva
szórakozottan beletúr egy magányos padon az öreg nyugdíjas
delelőttről otffelejtett újságlapjaiba, s már hemperedik is tovább,
nyomában újra bóbiskolni kezd a csend.
Ó, bonyolult-boldog éjszaka! Mint kiömlött sör az asztalon,
végigfolyik a holdon egy felhő.*

Őrzik a messzeségeket

*Őrzik a messzeségeket az utak.
Szerelvény-kígyók kúsznak
a vasúti hidak alatt. Az állomásokon
megdöndül utánuk az üresség.
Társaim gyárak remegését hordják szívükben.
Az erdő nyiladécai is őrzik
az iramló szarvasok dobogását.
Perc. A legmélyebb csend máglyái lobognak.*